

universal que recerca llurs propis interessos
ment de la dignitat més elemental de l'HOME.

ANTONI

Des de fa poc més d'una imatge plena de referència i una seva evidència observador, tant si li manques.

L'objectiu és l'ència de l'home foll i corross els nivells i el i manifestar el nació, fent un an de tantes coses nostre voltant.

Aquest símbol va incessantment a l' transforma en un mig el qual és un punt qu Paral·lelament he as tant com el primer, em l'obra -conscient del de la seva dimensió- don meu concepte, el que es d

profunditzar amb intens ls i assolir tot després de creació i en el meu cas ssari, doncs per mig d'una co minant cada cop d'efecte, cad amb les més essencials forma quatre colors més pobres i so treball sobre la mateixa superi la manera menys perceptible, és t

Cercant les nombroses definic penjat, pot-ser em plau més la de Jo la batejaria com: "Art felxuc", dificultats i plena dedicació que quèdre o fer una escultura amb un radical amb les tècniques i mitjans dificulten l'acceptació, per la carre assimil·lada- sino també per la quanti imposa una societat del càire de la no manifestació o postura humana que camin Doncs la meua, contra-corrent antropessa un nucli massís difícilment penetrable qu immobilitat aburguesament i que abans d'acabar solit, prefereix rebutjar-lo o marginar-lo de les seues possibilitats.

De bell antuvi lluite en la mateixa direct a banda intermitents etapes experimentals pre he entropessat amb moltes posicions contradict molts beneplacits i gaires detraccions, però ca assolit amb més vigor el sentit de ma llavor ayui, per sempre dic, que l'art és fet per a serv poble, al meu poble Alcoi, al meu País València, (Pa Catalans) a tots els pobles d'arreu el món que res oprimits i esclavitzats per unes estructures inju per una explotació inhumana i per una manca de cons cia universal que recerca llurs propis interessos en detriment de la dignitat més elemental de l'HOME.

ANTONI MIRO

TOT ESGUARDANT "EL DÒLAR". (Manifest apressant, Abril 1975)

Des de fa poc més de dos anys, vaig intentar trobar una imatge plena de significat i de sentit que fou punt de referència i unió en totes les meyes obres i que per la seva evidència no pogués escapar el seu missatge a cap observador, tant si tingues una formació molt completa, com si li manqués.

L'objectiu és impactar agressivament -si cal- la consciència de l'home, aclaparar obsessivament per un consumisme foll i corrossiu, que el priva de tota llibertat a tots els nivells i en tots els aspectes de la seva existència, i manifestar el meu total desacord amb tota mena d'alienació, fent un anàlisi cada cop més exhaustiu i minuciós de tantes coses criticables i destructives com patim al nostre voltant.

Aquest símbol, va esdevenir "El dòlar", que acoplant-lo incessantment a l'expressió crítica de les meyes obres, es transforma en un mig més directe de comunicació massiva, el qual és un punt que em preocupa de debò.

Paral·lelament he assolit un altre compromís, tan important com el primer, em referesc a la qualitat plàstica de l'obra -conscient del llenguatge estrictament plàstic i de la seva dimensió- doncs, tan important esdevé sota el meu concepte, el que es diu com la forma de dir-ho. Cal profunditzar amb intensitat, per a connectar amb les arrels i assolir tot després els fruits de qualsevol treball de creació i en el meu cas concret penso que és molt necessari, doncs per mig d'una constant depuradora, he anat eliminant cada cop d'efecte, cada bonicaria, fins a quedar-me amb les més essencials formes irrenunciables, amb els quatre colors més pobres i sobris i amb l'acumulació de treball sobre la mateixa superfície, molt més condensada de la manera menys perceptible, és un fer com si no fos.

Cercant les nombroses definicions que a ma obra li han penjat, pot-ser em plau més la de "Realisme social", però jo la batejaria com: "Art feixuc", i no solament per les dificultats i plena dedicació que comporta el pintar un quadre o fer una escultura amb un trencament total i radical amb les tècniques i mitjans tradicionals -que dificulten l'acceptació, per la càrrega innovadora i no assimilada-, sinó també per la quantitat de parapeus que imposa una societat del càire de la nostra a qualsevol manifestació o postura humana que camine contra-corrent. Doncs la meua, contra-corrent antropèssa massa sovint amb un nucli massís difícilment penetrable que defensa llur immobilitat aburguesament i que abans d'acarar el fenomen insolit, prefereix rebutjar-lo o marginar-lo en la mesura de les seues possibilitats.

De bell antuvi lluite en la mateixa directriu -deixant a banda intermitents etapes experimentals preterites- i he entropessat amb moltes posicions contradictòries, amb molts beneplàcits i gaires detraccions, però cada cop he assolit amb més vigor el sentit de ma llavor i encara avui, per sempre dic, que l'art és fet per a servir al poble, al meu poble Alcoi, al meu País València, (Països Catalans) a tots els pobles d'arreu el món que resten oprimits i esclavitzats per unes estructures injustes, per una explotació inhumana i per una manca de consciència universal que recerca llurs propis interessos en detriment de la dignitat més elemental de l'HOME.

ANTONI MIRO

ANTONI MIRO O L'EMPENTA DE LA TASCA CREATIVA

Atreballat, ple de preocupacions, espaiadament inquiet, visceralment dedicat a l'observació del seu entorn, amagant la seua timidesa darrera els mirallets d'unes ulleres, Antoni Miró, va baixar de les serres d'Alcoi, a la marina d'Altea, portant mil penjolls de raim plens d'il·lusions a mig mossegar i un feix de inquietuts arreplegades a la seua personalitat artística.

Al seu estudi d'Altea (casa blanca del poble antic) l'artista treballa incansablement a la recerca i la troballa de noves formes d'expressió per a dirigir-se als seus. Pintor, dibuixant, escultor, ceramista i gravador, els seus continus treballs adoptant els més diversos còdics de comunicació al mateix temps, que recorren a les més variades tècniques, escapen al seu missatge formes i mètodes acuradament estudiats.

Llenc, paper, bronze, poliester, fusta, ferro, fang... Tot un cosmos de materials domenyats per la constància d'un treballador infatigable. A les seues obres, en el pas del temps, estils diversos amb que servir un llenguatge plàstic, que unes voltes es dramatitza en la denuncia, i d'altres s'ensucra amb el toc irònic d'una crítica eficaç i persistent.

El seu perfecte coneixement dels comportaments físics i efectes plàstics dels diferents materials, permeten a Miró triar, amb soltesa, els més adequats per a cada moment de la seua inspiració artística.

La perfecció en el dibuix, en el sentit (nat, diria jo) del cromatisme... i la seua facilitat per a la composició, juguen pàpers transcendents (i transcendents) a l'hora de valuar la seua obra.

Un obra en la que no es pot deixar de banda el comentari de la seua temàtica. La crítica de l'opressió per les armes o pels diners, de la vexació humana, de la necessitat de llibertat per a la cultura, o dels desitjos d'autonomia per al País Valencià, que vibra a cada una de les seues fibres, l'impulsa al treball incansable, a la investigació permanent, a la dedicació total.

Cerca i troba, Antoni Miró, arrels permanents als problemes actuals, com en eixa gran obra de "Les llances" actualitzada a base de matisos personals de punyent crítica, figura irònica i ribets d'un surrealisme humanitzat i explicatiu. Des d'Altea, en la soledat del seu estudi, al llarg de llargues hores de meditat i incansable quefer, l'obra d'Antoni Miró es projecta a un món atrafegat d'angoixes, com el dit acusador d'una consciència universalitzada per la seua condició d'artista indiscutible.

MARTINEZ MONGE. Juliol del 1977.

Abans que Xile, va ser Espanya. Si existeix un país amb una amarga experiència de repressió, sang i càstig social, en la qual els centurions xilens puguin encara aprendre mètodes per a emprar el terror, aqueix és Espanya. En la nostra història recent s'hi poden mirar els xilens: els centurions projectant la seua pròpia imatge descarnada; la resistència popular, contemplant les ensenyances de la llarga lluita dels nostres pobles. Perquè patirem el feixisme molts anys abans, i vam aprendre a combatre l'amb un preu elevat de sang.

No són idèntics els règims de Franco i Pinochet. Les circumstàncies històriques són molt diferents, i hi han respost dos processos distints. Però el nacional-catolicisme-sindicalista espanyol i el feixisme-dependent xilè tenen, tràgicament, molts punts comuns: l'atropellament dels drets, l'esclat de les llibertats, l'autoritarisme castrense, l'explotació de l'home, la primacia del capital sobre qualsevol valor humà, l'absència de supòsits ètics, la més despietada brutalitat... i fins i tot una certa fraseologia dogmàtica, el vernís d'ideals abstractes, i un característic cinisme moral que presenta com a "il·luminats" els seus protagonistes.

Per això, no té res d'estrany que els ulls d'Antoni Miró busquessin en la tràgica realitat xilena imatges que també estan impreses dins de cada un de nosaltres. I l'esforç de les seues mans, pintant temes xilens, va més enllà d'un acte de solidaritat i fins i tot d'una obra artística; constitueix una denúncia de la barbarie feixista, allà on es produeix amb més gran evidència i un gest de lluita, l'arrel de la qual cal buscar-la en la nostra pròpia terra, i la raó última de la qual, està en l'home. La primera va ser Espanya; després, dolorosament, també Xile. Però el feixisme acabarà ensorrant-se per a deixar pas a una altra volta a l'home lliure, així a Xile com aquí, derrotat per la voluntat popular.

VICENT ROMERO. Abril del 1977.

LA QUESTIO CATALANA. EN ANTONI MIRÓ

(Com a fons de tot el que segueix està el problema de l'autodeterminació. Autonomia, independència econòmica, són només una part de la qüestió: la formació d'estats nacionals independents per col·lectivitats de distinta nacionalitat.)

Mai no es podrà descriure el treball d'Antoni Miró com un fet aïllat, esqueixat del discurs històric, del desenvolupament de la realitat a l'estat espanyol. Això suggereix la contemplació del que ha esdevingut la seua obra. I en aquest cas, cal tenir present la qüestió fonamental: la lluita (el triomf) de la concepció materialista del món contra aquella altra idealista que considera qualsevol fenomen com aïllat, estàtic, sense relació amb els altres. És a dir, la lluita (el triomf) contra els límits amb els quals la classe dominant rodeja l'art per a fer inútil la seua possible incidència ofensiva; per a despullar-lo de tota operativitat en l'enfrontament classista; per a reduir-lo a un mer cadàver estètic.

Se sap, a més, que el materialisme o la concepció dialèctica de les coses i fenòmens descansa sobre el mateix coneixement-^{ment} resultat de la pràctica. I així, l'obra d'Antoni Miró és, senzillament, un treball polític. No altra cosa és el resultat, un quadre, una escultura, de l'aplicació d'un coneixement que sorgeix de la pràctica social, de la producció, de la lluita de classes. La història i la geografia actuen aquí com a elements definitoris. Miró ens deixa veure una realitat sobre la qual no cap ningun dubte. És una realitat catalana. I hem de considerar immediatament que això no és anecdòtic, ni producte superficial de la moda política, ni tan sols el resultat de la producció d'un nacionalisme emocional. Al contrari, l'activitat d'aquest pintor d'Alcoi és conseqüent amb una anàlisi científica de la qüestió catalana en inevitable connexió amb la realitat de l'estat espanyol.

Vegem si no: La burgesia, classe dominant (qui ho dubta?), ha hagut de decidir-se per la renovació de les seves estructures, abocades a l'asfíxia, allunyades cada volta més del desenvolupament del capitalisme mundial i, concretament, de l'àrea que li és més a prop, Europa. En això ha acabat el llarg període de la dictadura franquista (ni feixista). El primer pas ha estat allò que, amb frase oficial, podem denominar com l'artibada de la democràcia. És a dir, la concessió d'una sèrie de llibertats democràtico-burgeses; és a dir, la consolidació de la dictadura de la burgesia, sota altres formes polítiques "més democràtiques". I en l'aspecte econòmic, la intenció d'eixir de la crisi com més aviat millor. I com que la classe dominant du la iniciativa, acó s'ha d'entendre com que la burgesia es proposa, ella mateixa, eixir de la crisi econòmica. Tot això amb la participació i la col·laboració dels partits polítics que han estat legalitzats (no tots). Entre ells, els que han abandonat la lluita de classes encara en les seues formulacions teòriques.

Resultats: la creació d'un parlament amb dues cambres, en una de les quals, el Senat, s'asseuren els representants de les regions; elecció dels diputats i de la majoria dels senadors mitjançant el vot; legalització de partits polítics (no tots), etc... Devaluació de la moneda per a assegurar el comerç exterior amb el consegüent augment dels preus de productes importats (petroli); cadena de pujades de preus a l'interior; congelació de salaris; xifra d'atur en augment (milió i mig d'obres, cent mil a Barcelona), etc... Amb la qual cosa l'eixida de la crisi es carrega sobre unes espatlles molt concretes, les de la classe treballadora que roman dèbil i desorganitzada. N'hi ha prou amb recordar que, en els últims anys, totes les seues accions han estat defensives. Unicament al País Basc, per motius que no són objecte d'aquestes línies, s'han registrat accions ofensives encara que (això és una altra qüestió) poden ser qualificades de no correctes. Però les llibertats democràtico-burgeses tenen els seus avantatges. Així, entre d'altres, permeten que, fins i tot des del poder, es torne a formular la qüestió de les nacionalitats. Qu'estilo que, en el cas català, no va més enllà del reconeixement de la Generalitat i l'Estatut del 32. Com a contrapartida, queda en peu la rivalitat catalano-valenciana, el País Valencià se-

gueix dins de l'entel·lequia geogràfica que s'ha denominat Levante, o el Ministeri de l'Interior denega la inscripció en el registre d'Associacions Polítiques del PSAN, puix que perse-

guix la consecució de la independència política dels denominats "Països Catalans". Cal repetir-ho: la burgesia porta la iniciativa. I la burgesia catalana porta la iniciativa en l'exigència de reivindicacions nacionals. I té poder per a convocar totes les classes socials perquè abonen incondicionalment les seues aspiracions. Cal, doncs, tenir ben present l'interès d'una classe contra-revolucionària que demana autonomia com a mitjà d'aconseguir i mantenir una sèrie de privilegis sense abdicar, per això del seu caràcter internacionalista. És que en els consells d'administració no està representat capital de distintes nacionalitats?

Crec que Antoni Miró veu clarament aquest assumpte quan, en pintar "Les Llances", agrupa obrers, camperols i intel·lectuals claudicant davant el poder centralista. O quan concep una pàtica visió, no exempta d'humor del camperol el cos del qual és un sogall, per a la força i la senyera als collons. On és la burgesia? Miró sembla advertir-nos de la complicitat d'aquesta classe que, sent partidària d'un aparell polític a nivell d'estat espanyol, alça la bandera del catalanisme com a resposta a la necessitat d'incrementar i mantenir el seu pes polític i econòmic.

Cal repetir-ho: la situació té els seus avantatges. I aqueixa situació porta dins un contingut democràtic general contra l'opressió, contra la despersionització d'una col·lectivitat, contra el domini d'unes nacionalitats sobre altres. I no hi ha gens dubte: una postura progressista ha d'assumir la defensa d'aqueix contingut democràtic. Això sí, ha de quedar fora de perill el caràcter internacionalista de les classes (burgesa i obrera) i l'actitud contrària al nacionalisme burgès. En aqueix context, la proposta de Miró és fàcilment comprensible: el seu treball eleva la catalanitat a categoria universal eliminant qualsevol vestigi de xovinisme. Perquè, que queda si del seu camperol eliminem el signe de la nacionalitat, la senyera? Una problemàtica general vàlida per a tots els camperols oprimits del món. El significat no desapareix.

Hem estat, al contrari, els que no vivim ni treballem als Països Catalans, els més exposats a un sentiment xovinista envers (contra) el poble català, que s'ha manifestat més d'una volta en sectors populars. La ideologia dominant n'és culpable. Per a nosaltres una doble i difícil il·lusió: serà una noble tasca la defensa de la igualtat de drets, alhora que, per damunt de tot, per damunt de les nacionalitats, es col·loca la unitat de les classes populars.

Una qüestió final per a completar el procés de coneixement extret d'Antoni Miró. La seua obra, en terminologia habitual, pot inscriure's dins del concepte de cultura catalana. Però és aquesta una expressió que ha estat manipulada a consciència, puix que, allò que es diu cultura nacional, és tan sols la cultura de la classe dominant. És, per tant, més apropiat parlar de cultura de classe que de cultura nacional. Ocorre, tan mateix, que en cada col·lectivitat existeix una massa treballadora explotada, de la qual sorgirà una ideologia democràtica socialista que configurarà una cultura determinada contrària a la dominant. Serà, doncs, una cultura democràtica, socialista, de classe, internacionalista, matisada en cada país, per elements nacionals.

Pense que en aquest sentit cal considerar l'esperit català en Antoni Miró. I així, el treball pictòric (treball polític) aconsegueix la seva missió d'avantguarda.

LLUIS RODRIGUEZ OLIVARES
Agost del 1977.

dibuixos recents
bronzes xicotets
esterigits llances
gravats llances
carpeta «tot recordant
ausias march»
mostra d'obres d'

ANTONI MIRO

GALERIA, 11 / ALACANT

belando, 11 - des del 18 d'abril fins al 8 de maig del 1980

FECHA

CONCEPTO

DEBE

HABER

SALDO

[illegible]

FECHA

CONCEPTO

DEBE HABER

SALDO

FECHA

CONCEPTO

DEBE HABER

SALDO

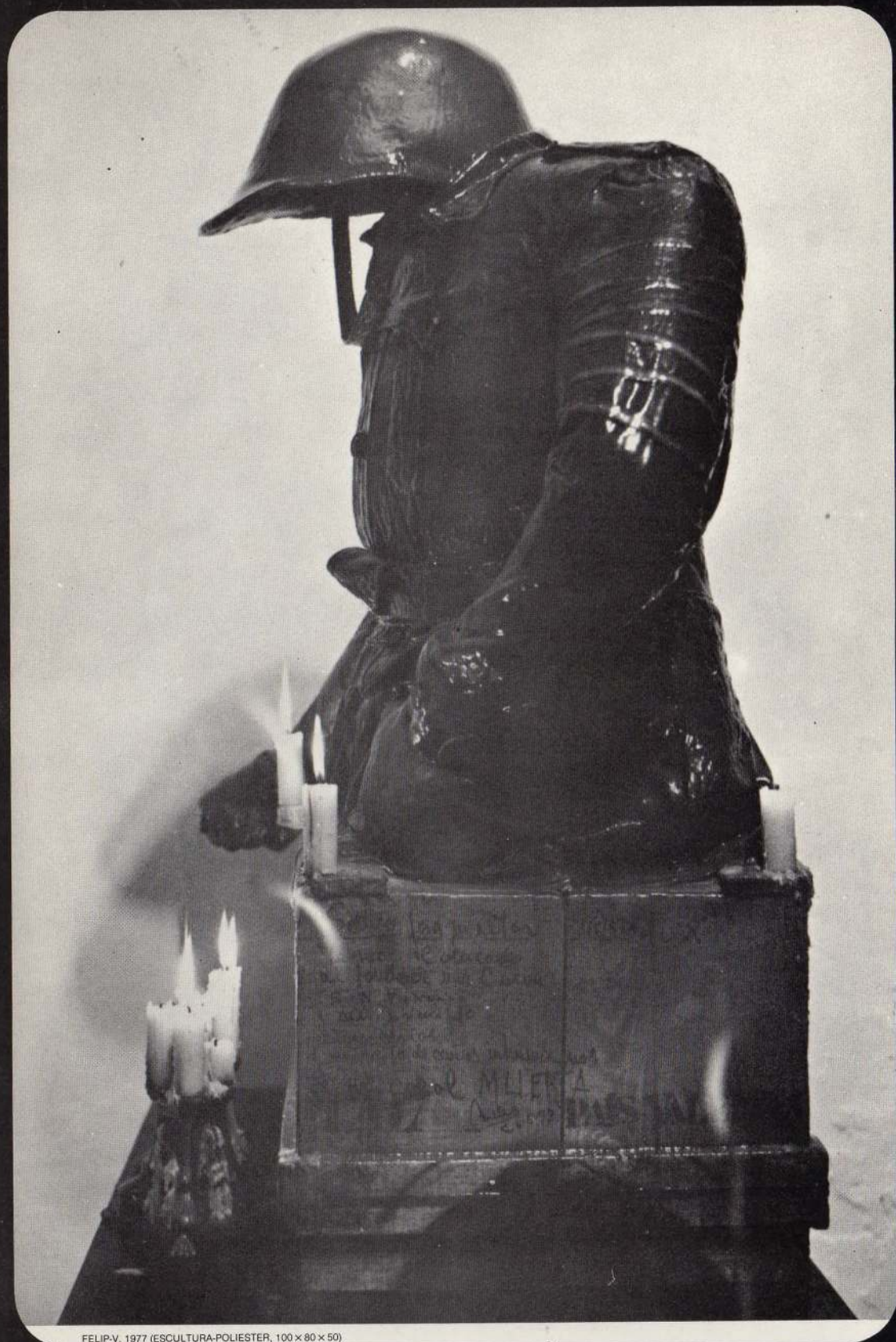
dibuixos recents
bronzes xicotets
esterigits llances
gravats llances
carpeta «tot recordant
ausias march»
mostra d'obres d'

ANTONI MIRO

GALERIA, 11 / ALACANT

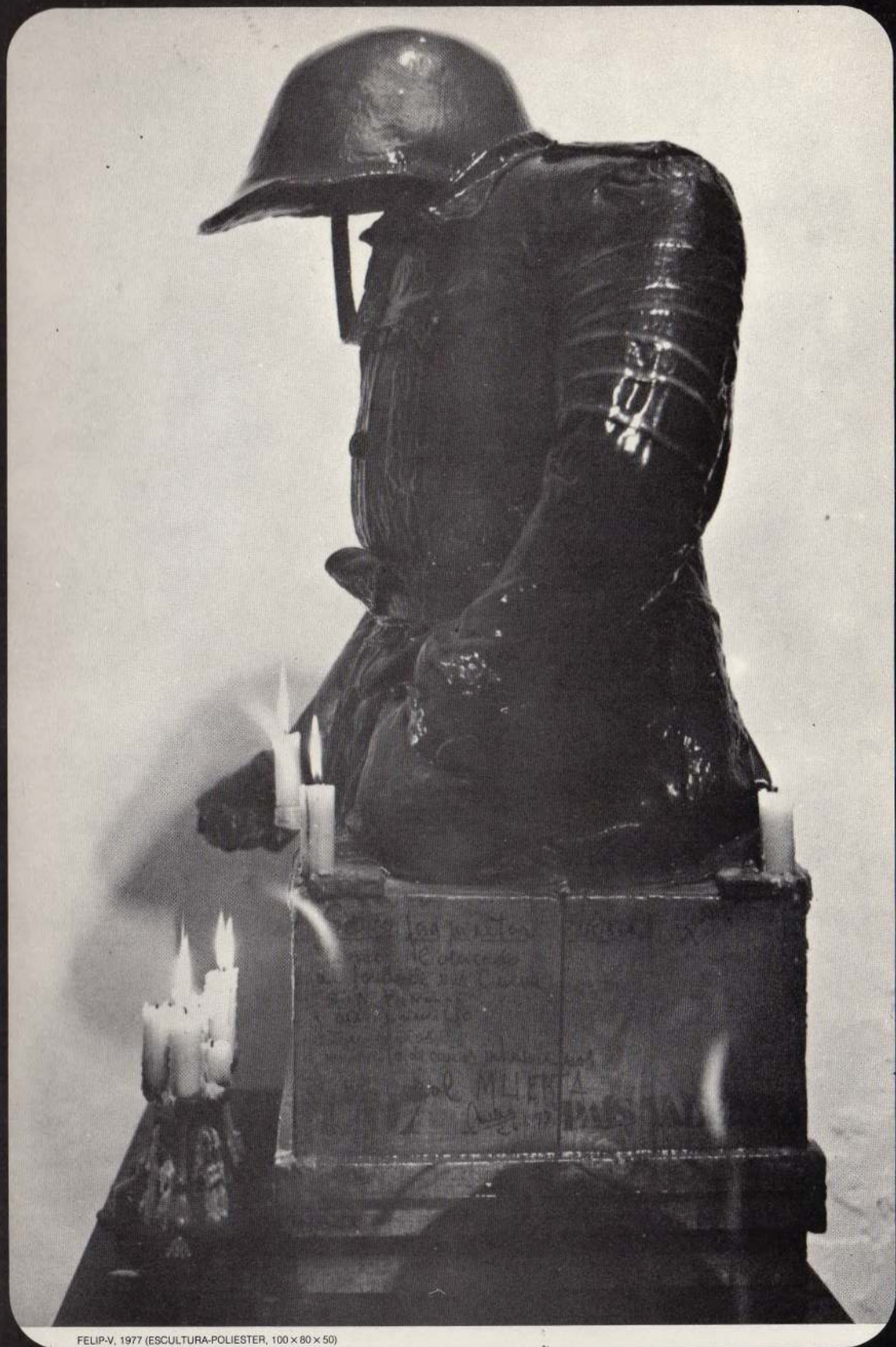
belando, 11 - des del 18 d'abril fins al 8 de maig del 1980

FELIP-V, 1977 (ESULTURA-POLIESTER, 100 x 80 x 50)

FELIP-V, 1977 (ESCUPTURA-POLIESTER, 100 x 80 x 50)

FELIP-V, 1977 (ESCALPURA-POLIESTER, 100 x 80 x 50)

DONA DEMANANT LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ, 1978 (ESCULTURA-POLIESTER, 170 x 80 x 45)

DONA DEMANANT LLIBERTAT D'EXPRESSION, 1978 (ESCULTURA-POLIESTER, 170 x 80 x 45)

LA MODEL, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 2-200 x 100)

LA MODEL, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 2-200 x 100)

LA MODEL, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 2-200 X 100)

NOTA BIOGRAFICA

Antoni Miró nat a Alcoi (País Valencià) el primer de setembre del 1944. Viu i treballa a Altea (Marina Baixa) i a l'Alcoià. La seva obra plàstica és un crid de denúncia, un clam per la llibertat i una sostinguda lluita pel retrobament popular de les arrels de la seva gent, dels Països Catalans i de tots els pobles oprimits d'arreu el món. Des de l'inici de la seva tasca ha assolit aquest compromís i ha estat capdavanter en la popularització de l'art i la cultura, ha realitzat nombrosa obra seriada. Només del 1974 fins ara s'han editat sis carpetes seves de gràfica i ha participat en nombroses edicions col·lectives, destaquen: la edició de Vaum de Brescia «Omaggio alla Resistenza» Gruppo Denunzia. Antoni Miró-One dollar, editada per Juana Mordó de Madrid, amb un poema d'Alberti. El Triptic d'Antoni Miró, amb un escrit de Joan

Fuster. Xile 1973-76, amb un poema de Pablo Neruda. El 1960 participa per primera volta a un certamen i rep el 1er. premi de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 realitza la primera mostra i funda el Grup Alcoiart, i en el 1972, el Gruppo Denunzia. Des del 1964 («Les Nues») elabora diverses series; «La Fam» 1966, «Els Bojos» 1967, «Vietnam» 1968, «Mort» 1969, «Realitats» 1970, «L'Home» 1971, «America Negra» 1972, «L'Home Avui» 1973, i des del 1974 «El Dòlar». És membre Honoris Causa de Paternoster Corner Academy de Londres, diploma i medalla d'Or l'any 1972. Membre de Verein Berliner Kunstler de Berlin i d'altres associacions culturals. La seva obra està representada a nombroses col·leccions, galeries i museus. Ha realitzat murals amb pintura, escultura i ceràmica. Ha organitzat nombroses mostres.

MOSTRES

- 1965 Sala CEA (Alcoiart-1) Gener, ALCOI.— Sala CEA, Juny, ALCOI.— Salons Els Angels, Juliol, DENIA.— Soterrani Medieval, Agost, POLOP.— Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.— Montmartre, Set.Octubre, PARIS.— Casa Murcia-Albacete, VALENCIA.
- 1966 Circol Industrial, Maig, ALCOI.— Elia Galeria, Juny, DENIA.— Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP.
- 1967 Sala Premsa, Març-Abril, VALENCIA.— Casa Municipal de Cultura, Juliol, ALCOI.— Soterrani Medieval, Agost-Setembre, POLOP.— Sala FAIC, Octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis SE., Novembre, MURCIA.— Sala IT, Novembre, TARRAGONA.— Sala CAP, Novembre, ALACANT.— Museu Municipal, Desembre, MATARO.— Galeria Agora, Desembre, BARCELONA.
- 1968 Galeria d'Art, 6 Presencies, Abril-Maig, ALCOI.— Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.— Galeria Niu d'Art, Juliol, LA VILA JOIOSA.— Sala Rotonda «Art del poble per al poble», V Congrés LF, Agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, Novembre-Desembre, LONDRES (Anglaterra).
- 1969 Galeria Polop, Juliol, POLOP.— Shepherd House, Agost, CHADDERTON (Anglaterra).— Galeria Elia, Setembre, DENIA.— Central Hotel, Setembre, DOVER (Anglaterra).— Mostra simultània: Unesco, Casa Cultura, Reconquesta, Desembre, ALCOI.
- 1970 Galeria CAP, Febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis NSD, Març, ELX.— Galeria CAP, Abril, XIXONA.— Galeria Polop, Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, Juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, Agost, BENICASSIM.— Galeria Porcar, Setembre, CASTELLO.
- 1971 Sala CASE, Març, MURCIA.— Club Pueblo, Març-Abril, MADRID.— Sala CASE, Juliol, ALBUFERETA.— Sala CASE, Juliol, BENIDORM.— Galeria 3, Agost, ALTEA.— Discoteca Mussol, Desembre, ALCOI.
- 1972 Galeria Novart, Abril, MADRID.— Galleria della Francesca, Maig, FORLI (Italia).— America negra, mostra i espectacle, Novart, Maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, Maig-Juny (Alcoiart-55) CASTIGLIONE (Italia).— BH Corner Gallery «Five Men Exhibition», LONDRES (Anglaterra).— Galeria Alcoiarts, Desembre, ALTEA.
- 1973 Galerie Multiples, Febrer, MARSELLA (França).— Galeria Aritza, Abril, BILBAO.— Sala Besaya, Maig, SANTANDER.— Art-Alacant, Nov.Desembre, ALACANT.— Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, Desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Des.Gen. ALTEA.
- 1974 Sala Provincia, Març, LLEO.— Galleria Lo Spazio, Març-Abril, BRESCIA (Italia).— Palau Provincial, Novembre, MALAGA.
- 1975 Galeria Aritza, Maig-Juny, BILBAO.— Galeria Trazos-2, Juny-Juliol, SANTANDER.— Galeria Alcoiarts, Agost, ALTEA.— Grafikabinett, Setembre, HAGEN (Alemanya).— Galeria Canem Octubre, CASTELLO.
- 1976 Spanish-American Cultural, Febrer-Març, NEW BRITAIN (Connecticut USA).— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, Març, SUECA.— Altos (permanent) ALACANT.— Crida Galeria, Desembre-Gener, ALCOI.
- 1977 Sala Gaudi, Març-Abril, BARCELONA.

COLLECTIVES

- 1967 Palau de la Bailia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALENCIA.
- 1968 Jove Pintura, Unesco, ALACANT.— Jove Pintura, Penya Il·licitana, ELX.— Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorin, DENIA.— Alicart-2, P. Il·licitana, ELX.— Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
- 1969 Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.— Galeria Arrabal, CALLOSA d'ENSARRIA.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.— III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLIN (Alemanya).— Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
- 1970 Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.— Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya).— Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMTE (França).— Expo. Art Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.— Expo. Estiu, V.B.K., BERLIN.— I Expo. Collectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Collectiva Circol Belles Arts, VALENCIA.— En-Art-1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal V.B.K., BERLIN.
- 1971 Expo. Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2on. Col. Sala Puntal, SANTANDER.— Expo. de poemes il·lustrats, Tur Social, ALACANT.— Expo. Col. Escola Nautica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Expo. Nacional, MONOVER.— I Expo. Art, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES.— Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLIN.— Expo. a Picasso, Unesco, ALACANT.
- 1972 Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.— Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILA (Italia).— Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia que trata de Spagna», MILA (Italia).— XXI Expo. Nacional, MONOVER.— Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.— I Expo. Nacional, VILLENA.— Palacio de Cristal, Artertur-72, MADRID.— Expo. Collectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.— Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLIN.— Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.— Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.
- 1973 Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.— Art-Altea, Expo. Inaugural, ALTEA.— Libreria Internacional, «Grafica Política Spagnola», MILA.— Verein Berliner Kunstler, BERLIN.— Aritza-2, LAREDO.— Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.— En-Art-2, Hort del Cura, ELX.— II Mostra Nacional de VILLENA.— XXII Expo. Nacional «Centenari Azorin. Adquisició obra Museu, MONOVER.— II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.— XXIII Rasegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Italia).— Expo. III Aniversari Galeria Novart, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cileña, Studio Brescia, BRESCIA (Italia).— Sala Unesco, Expo. Inaugural, ALCOI.— Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.— Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.
- 1974 Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.— Homenatge O. Esplà, Club Urbis, MADRID.— Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANARIA.— Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suecia).— Noi i el Cile, Centro Civico, Comune di Milano, MILA (Italia).— Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Italia).— XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONOVER.— Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILA (Italia).— Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.— Mostra Realitat-2, Galeries: Península, Machado, Osma, MADRID.
- 1975 Galeria Añiñón, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.— Galeria de Arte Málaga, Expo. de Gràfica Contemporània, MALAGA.— Expo. Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.— Grup teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.— Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.— Errealitate-Hiru, Galeria Aritza, BILBAO.— Expo. rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.— Associació de veïns Aluche, org. APSA i AIAP, MADRID.— Galeria Punto, VALENCIA.— Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.— Galeria Montgó, Artistes Valencians, DENIA.— Expo. d'Art, Palau Municipal, VILLENA.— XXIV Expo. Nacional, MONOVER.— Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.— Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.— La Spagna e il Cile nel cuore, Galleria AAB, BRESCIA (Italia).— Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MALAGA.— Expo. Subhasta, Cap Negret, ALTEA.— Contribució a la ceràmica, Galeria Alfaijar, MADRID.— Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.— Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.
- 1976 Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Expo. collectiva permanencies, diset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació Joan Miró, BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui) PAISOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galerías: Temps, Val i 30 i Punto, VALENCIA.— Mostra itinerant, Els altres 75 anys, PAIS VALENCIA.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de L'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, collectiva inaugural, ALACANT.— Art Lanuza, collectiva inaugural, ALTEA.— Art Lanuza, collectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Expo. de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galerías: Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Agora, MADRID.— Galeria Aritza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra collectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.
- 1977 «Wo Unterdrückung Herrscht, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLONIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.— XIV Saló de Març, (d'artistes premiats) Galeria d'Art Ribera, VALENCIA.

PREMIS

- 1960 VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1er. Premi, Exssm. Ajuntament d'ALCOI.
- 1961 XVIII Exposició d'Art, 3er. Premi, ALACANT.
- 1962 Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.— Certamen de Pintura, 1er. Premi, ALACANT.— Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
- 1963 VIII Expo. Pintura CEA, Premi Brotóns, ALCOI. Selecció certamens a MADRID.
- 1964 VI Certamen d'Art, 2on. Premi, ALACANT.
- 1965 V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, Museu Hist., VALENCIA.
- 1966 Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
- 1967 I Bial de Pintura, Exssm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALENCIA.— VII Saló de Tardor, 2on. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
- 1968 IX Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.— I Expo. pintors espanyols, CIEZA.
- 1969 II Bial Internacional de Pintura, ALCOI.— X Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.— I Certamen Diputació Provincial «Castell S. Barbara», adquisició obra, ALACANT.— VIII Premi Dibuix J. Miró, Palau de la Virreina, BARCELONA.— The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.
- 1970 XI Saló de Març, VALENCIA.— IX Premi Int. Dibuix J. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA.— Certamen Arts Plàstiques «Castell S. Barbara», adquisició obres Museu, ALACANT.— XXVII Expo. Pintura, SOGORB.— Finalista Premi «Tina», BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MURCIA.
- 1971 III Bial Internacional de Pintura, adquisició obra-fons Museu, ALCOI.— I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.— XII Saló de Març, VALENCIA.— III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— X Premi Dibuix J. Miró, Col. Arquitectes, BARCELONA. Galeria Adrià, BARCELONA. PAA Culturals, GIRONA.— B.H. Corner Gallery, «Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'honor, LONDRES (Anglaterra).
- 1972 XI Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA.— II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, «Medalla d'Or» i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Italia). Mostra Premis, SICILIA (Italia). Deixa de participar a certàmen.
- 1973 No participa a certamens de tipus competitiu.
- 1974 Vtz. International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia).— I Saló de Primavera, Medalla de plata, VALENCIA.— I Certamen Int. de Pintura, MALLORCA.— Ibizagrac-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— IV Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— XIII Premi Int. Dibuix J. Miró, BARCELONA.— I Bial Nacional de Pintura, OSCA.— IV Saló de Tardor, 1a. Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.— Premi Pintura Fundació Güell, BARCELONA.— Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILA (Italia).— Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALENCIA.
- 1975 Ora e sempre resistenza, Circolo di Via De Amicis, MILA (Italia).— II Certamen internacional, MALLORCA.— Premis Serie, MADRID.— II Nacional de Pintura, TEROL.— V Bial Internacional del Esport, 1a. Medalla, VALENCIA.— II Premi de dibuix S. Jordi, BARCELONA.— XIV Premi Int. J. Miró, BARCELONA.— Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia).— I Bial de Pintura Contemporània, BARCELONA.— V Saló de Tardor de Pintura, 1er. Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.— III Bial Provincia de León, LLEO. Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.
- 1976 VI Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polònia).— Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.— Ibizagrac-76, Museu Art Contemporani, EIVISSA.— I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canaries).— I Certamen de Pintura, PEGO.— II Bial d'Art, PONTEVEDRA.— I Bial Nacional d'Art, Medalla commemorativa, OVIEDO.

MOSTRES «GRUPPO DENUNZIA»

(Fundat a Brescia (Italia) l'any 1972. Compost per Eugenio Comencini, Antoni Miró, Julián Pacheco, Bruno Rinaldi i el crític Floriano de Santi).

1972 Sala Laurana, Teatro Sperimentale, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO.

1973 Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA.— Palazzo del Parco, BORDIGHERA.— Sala Comunale, ANGIARI (Verona).— Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO.— Artisti d'Avanguardia, BRESCIA.

1974 Libreria Feltrinelli, PARMA.— Sala Comunale, CASALEONE (Verona).— Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Verona).— Libreria Feltrinelli, BOLOGNA.— Mostre della Resistenza all'A.A.B., BRESCIA.— Mostra per Spagna liberá, MILANO.

1975 Ora e sempre Resistenza, MILANO.— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORINO.— Galleria lo Spazio, BRESCIA.— 26a. Mostra d'Arte Contemporanea «Coscienza e ribellione», TORRE PELLICE.— Museo Nacional de Arte Moderno, L'AVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA.— Mostra per la Spagna libera, BRESCIA.— Mostra per la Spagna libera, BOLOGNA.— Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA.— Centro Internazionale d'Arte, BARI.— Sale Comunali, TRAVAGLIATO.— Salone delle Terme, BOARIO TERME.— Scuoli Comunali, CEVO.— Circolo Gramsci, CEDEGOLO.— Sale Comunali, DARFO.— Circolo ARCI, RODENGO-SAIANO.— Sale Comunali, MALONNO.— Biblioteca Comunali, MANERBIO.— Sale Comunali, REZZATO.

1976 Galleria d'Arte «Settantà», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE.— Circolo Culturale CSEP, S.STINO DI LIVENZA.— Galleria Kursaal, IESOLO LIDO.

Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.

MUSEUS

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA.

Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO.

Museu Municipal de Mataró, MATARÓ.

Museum Oldham, LANCESHIRE (England).

North Chadderton Modern School, LANCS. (England).

Museu d'Art Contemporani de Vila-Famés, VILA-FAMES (Castelló).

Museu Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT.

Collection NMS Tiptoe, LONDON (England).

Comune di Parigi, MILANO (Italia).

Museu de Pintura «Azorín», MONOVER.

Museo de Arte Contemporáneo de León, LEON.

Comune di Pesaro, PESARO (Italia).

Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Italia).

Museo de Arte (Palacio Provincial) MALAGA.

Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA (Illes Balears).

Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.

Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA.

Musée d'Art a Łódź, LODZ (Polonia).

Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba).

Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA.

Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslavia).

Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polonia).

